

Anton Molnar Párizsban festi „világhódító” képeit, amelyeket most Budapesten láthat a közönség

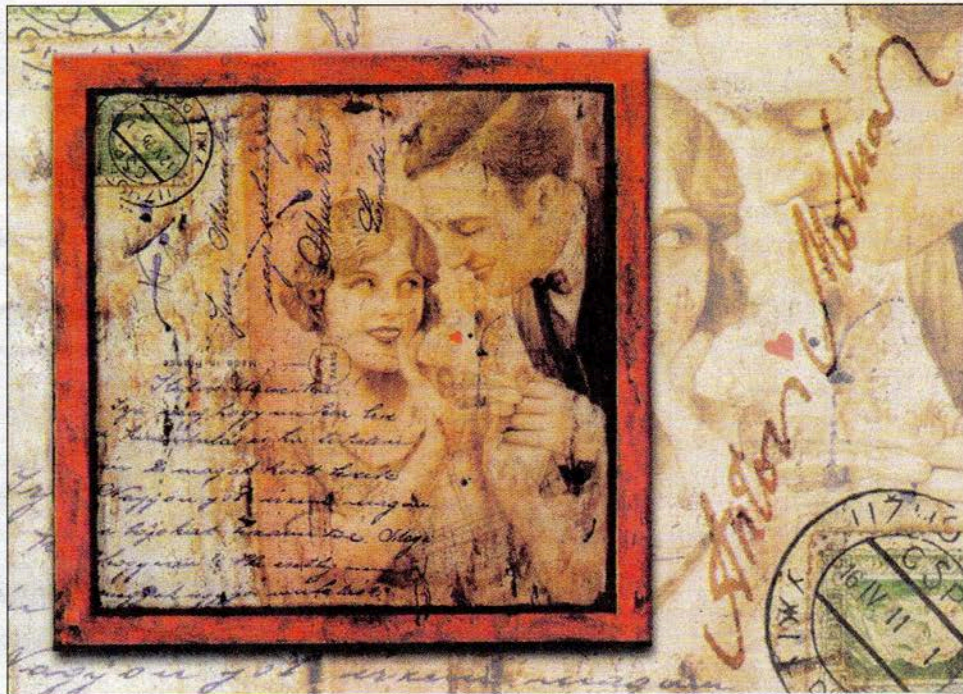
Színes, érzéki útinaplók

Piros nadrágos festője
Anton Molnar a francia művészeti életnek. De piros nadrágos érték-közvetítője a magyar kultúrának is. Extravaganciájában extra tudás párosul rokonszenves vagánysággal.

SZABÓ G. LÁSZLÓ

Molnár Antal úgy francia, hogy magyar. Különleges látásmódja, eredeti stílusa, alkotásainak összetéveszthetetlen esztétikuma mégis nemzetek fölé emeli. Fényes magánövezet, ahol ő jár, az emberi, a női, a tárgyi szépség olykor elérhetetlennek tűnő territórium. Földi paradicsom ez, amelyben ecset által születik meg minden üzenet. Most egy letűnt világ hőseiről, a magyar pusztá betyárjairól, drága Mancikáról és szerelmes párjáról, egy lóversenyen összejött díszes társaságról, finom reggelekről és reggelikről, arcokról, testekről, felejthetetlen pillanatokról.

Harmincvalahány kép a Váci utcai Gefrodinspex Galériában. Huszonhárom évvel azután, hogy Anton Molnar családjával együtt Franciaországba költözött. A képek között szoborfestmény kettétört croissantnal, egy csésze teával és öt szál szivarral. Odébb Oldás és kötés címmel installáció. Emelvényen fekete-fehér képernyős televízió. Jancsó Miklós legendás filmjének kimerevített kockája Latinovits Zoltánnal és Ajtay Andorral. Odébb piros bőrfotel. Piros a festmény kerete is a falon. Ugyanaz a kép, mint a lábas televízióban. Takaros parasztház előtt a két színész. Plusz egy régi járgány. Megindító a két kép együtt. Különös „rím” 1963 és 2011 között.

Anton Molnar: Drága Mancika – Remény

(Somogyi Tibor reprodukciós felvétele)

Tisztelet Jancsónak és Latino-vitsnak. De Kondor Béla és Huszárik Zoltán előtt is meghajolt a festő. Meghajolt már akkor is, amikor Budapesten élt.

Kalandos út, ami neki jutott. Még tízéves sincs, amikor édesapja, aki a Műegyetem ábrázoló geometria tanszékének a vezetője volt, állást kap Afrikában. Természetesen vele utazik a család, Maliban, Bamakóban telepednek le. A Képző- és Iparművészeti Szak-középiskolát már Budapesten végzi el festő szakon, akárcsak a Képzőművészeti Főiskolát. 1986-ban grafikus munkát vállal Genfben, két évvel később pedig családostul költözik ki Párizsba. Hongkong, Szingapúr, Tokió, New York, London, Monaco, Koppenhága – kiállításainak színhelyein ecsettel „írja” naplóját. Merít a reneszánszból, a pop-artból,

idősíkokat, különböző történeteket illeszt egybe. Így lesz a Vaux le Viconte-i palotabelső „folytatása” három tubusból kinyomott festék, egy fegyverét töltő fiatal vadász „társa” egy macskát ölelő gyönyörű nő, így kerül a Dózse-palota látképe mellé erdélyi szöveg, a firenzei freskórészlet alá „nemesi reggeli”. Női portrék, kedvenc cipők, lenyűgöző tájak, magyar népviseletbe öltözött párok, az ifjúság édes madara, gyümölcsök, italok, szivarok, egy doboz gyufa, tükröként árulkodó teáskanna, finom porcelán-edények mesélnek régi emlékekről, ízelekről, zamatokról, szerelmekről, varázsos pillanatokról, gyűjtőszennvedélyről, szépekről, távoli és vágyott, megtapasztalt és féltve őrzött világokról.

Várakozás című képen (bőr-sapka, bőrzakó, piros nadrág)

háttal áll Anton Molnar. Valahogy mégis olyan érzése támad a szemlélődőnek: az arcába, a gondolataiba, a lelkébe lát. Hogy viszi magával kalandos útjaira, érzéki illatoktól dús, pulzáló tájakra, várótermek zajos csendjébe, felszállunk mellé egy indulás előtti hajóra, fél szemmel lesünk be pompázatos fürdőszobákba, megállunk egy gazdagon megterített asztal előtt, érintünk, kóstolunk, szaglászunk titkos szobákban, szerelmi zugokban, rejtett fészkekben, forró homokdűnék között.

Anton Molnar bejárta száz-szor-ezerszer az érzékek birodalmát. Képei oda is becsalogatják a mindenre kíváncsi, (fel)izgatott nézőt, de már csak azután, hogy emlékei batyuját biztonságos helyre rakta.

Elveszíteni ugyanis soha nem akarja.